

С Е Р Г Е Й У С Т И Н О В

СТЪКЛЕНАТА КЪЩА

Бриляnten съспенс,
изпепелени диаманти,
възкресена любов

enthusiast

Сергей Устинов
Стекланный дом, или Ключи от смерти
© Сергей Устинов, 2013

Сергей Устинов
СТЪКЛЕНАТА КЪЩА

© Надя Попова, преводач, 2014
© Цвятко Остоич, художник на корицата, 2014
© „Ентусиаст“ – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2014
ISBN 978-619-164-137-6

С Е Р Г Е Й У С Т И Н О В

СТЪКЛЕНАТА КЪЩА

Превод от руски Надя Попова

enthusiast

София, 2014

*Ако човек живее в стъклена къща,
не си струва да измеря с камъни съседите си.*

Английска поговорка

1 | ЛЮБОВ КЪМ АВИАЦИЯТА

Заваля дъжд и разбрах, че съм загазил. Седях на-сред покрива, опрял крака във вентилационната тръба, а наоколо всичко се беше сговнило. Как бях успял да се добера дотук от таванското прозорче – един господ знае, но го бях направил, още докато покривът беше сух. И курешките, покриващи покрива, също бяха сухи. Помня как тази отвратителна кора хрущеше под краката ми, чувствах я с дланите си през тънките платнени ръкавици. Предполагам, че нормален човек би повърнал – във всеки случай и аз усещах позиви. Но нормалните хора не се ка-терят нощем по осканите московски покриви, където на всичко отгоре ръждясалите листове ламарина треперят от всеки порив на вятъра и всеки момент могат да се откъснат и да полетят в тъмното. Заедно с теб.

Нормалните хора изобщо не се наемат с такава работа, но ето, аз се наех и стигайки с триста зора до нужната ми вентилационна шахта, реших, че работата е умряла. Неразумно, ах, колко неразумно бях постъпил! Запръска този дяволски дъждец, всичко наоколо стана отвратително лепкаво, предателски хлъзгаво, и се видя, че ще се наложи да избирам: с риск за живота да се опитам да изпъля оттук по тези разкиснати лайна или да остана да чакам, докато дъждът спре, нощта мине и слънцето се покаже. И в утринните му лъчи да лъсна пред погледите на събудилите се жители на околните къщи в цялата си прелест: самотен красив мъж върху почти отвесен покрив, прегърнал вентилационна тръба наред живописна плантация от гуано.

Разбира се, няма да се наложи веднага да избирам. А и щом веднъж съм издрапал до местоназначението, трябва първо да свърша работата, с която съм се захванал. За която, между друго-то, ми плащат. И освен нея не умея да върша нищо друго, с което в днешно време човек може да се изхранва шо-годе прилично.

Обгърнал с крака късия вентилационен комин, извадих слушалки от десния си джоб и ги сложих в ушите си. Пипнешком включих кабела в жака на касетофона. След това от левия си джоб извадих макара с корда, на края на която беше закачено „водно конче“. Този много чувствителен предавател с кондензаторен микрофон има предимството, че не е по-голям от копче на сако. И недостатъка, че тежи девет грама и половина. Затова точно над него бях закрепил оловна тежест. Сега вече всичко беше готово за работа и аз започнах предпазливо да спускам „водното конче“ във вентилацията.

На дъжда му омръзна да ръми и завали с пълна сила. Не бях твърде убеден, че цялата тази техника е пригодена за работа в подводни условия, и се наложи да разтворя по-широко пешовете на сако и да прикрия с тялото си апаратурата, в резултат на което струйките вода от качулката започнаха да се стичат в яката на ризата ми. С всяка изминала секунда ми ставаше все по-мокро и все по-отвратително, но аз стоически бавно спусках кордата, като в тъмнината внимателно броях с пръсти възелчетата, завързани на всеки десет сантиметра.

Нямаше как да сбъркам: „водното конче“ е отличен микрофон, но ако не уцелех с повече от половин метър, нямаше да се чува нищо. Четирийсет и девет, петдесет, петдесет и един... По моите изчисления излизаше, че сега „кончето“ би трябвало да е увиснало някъде около вентилационната решетка в необходимия ми апартамент на четвъртия етаж. Време е да го спра. Като се стараех да не мърдам много, внимателно захапах кордата, преместих касетофона с приемника на коленете си, натиснах копчето за запис и звукът незабавно нахлу в ушите ми.

– А-ах – стенеше жената, – а-ах, така, така, още...

Веднага познах гласа и с удовлетворение констатирах, че съм улучил, извел съм „кончето“ точно в зададения район, както се казва. Там, в ресторанта, всички по-близки маси бяха заети и аз не успях да се озова точно до тях, но успях да го направя в гардеробната, когато портиерът им подаваше палтата. В същия момент тя кокетно каза:

– А французите, между другото, твърдят, че стридите могат

да се ядат само през месеците, в чието име се съдържа буквата „р“ – от септември до април.

Той ѝ отговори нещо, а какво – не успях да чуя, защото стоеше с гръб към мен, тя се разсмя и каза вироглаво, с тон на капризно момиченце:

– Негодник, нахрани ме със стриди през май!

Точно тогава аз запомних този висок глас със заседнала някъде в дълбочината треперлива нотка, тъничък като волфрамова жичка в крушка миньонка.

От джоба на гърдите си извадих сгъваем нож, прерязах кордата на нужното място, а после с помощта на по-рано приготвеното парче ластик закрепих края ѝ към вътрешната страна на комина. Вече бяхме независими един от друг, аз и „водното конче“: приемникът хваща сигнала на разстояние до триста метра, а касетофонът записва автоматично, сиреч включва се в момента, в който се появи звук.

Впрочем за момента звуци не липсваха.

– Точно тук... да... тук! По-силно, по-силно!.. – жената викаше неистово, направо квичеше, после внезапно, ни в клин, ни в ръкав, започваше да се киска, все едно я гъделичкаха. Мъжът на свой ред пуфтеше и пъшкаше, сякаш пренасяше нещо тежко. Навивайки остатъчната корда и пъхайки по джобовете другия реквизит, аз с огорчение размишлявах върху това, че на артистите в киното всичко им се получава някак по-привлекателно, а ние, простосмъртните, навярно отстрани в такива моменти не изглеждаме по най-добрия начин...

Бях си свършил работата, време беше да напусна това местенце. Оценявайки обстановката, още веднъж с огорчение констатирах, че оттук все пак ще се наложи именно да изпълзя. При това, то е ясно, по корем, за да мога колкото се може повече да увелича площта на съприкосновение с покрива. И същевременно, разбира се, ще увелича площта на съприкосновение с лайната, но нищо не можеше да се направи: няма как всичко да е идеално.

Пресметнал, че до таванското прозорче са пет метра, се проснах и извивайки се като смок, който си сменя кожата, тръгнах

нагоре. Когато оставих зад себе си първия половин метър, с досада открих, че съм забравил да сваля слушалките. Но вече, застанал в позата на разчекната върху лабораторната маса жаба, беше късно да мисля за това и поради тази причина извършвах своя отчаян пълзящ марш за атака под акомпанимента на разго- нилата се не на шега мадама.

– Давай, давай! – хрипливо стенеше тя, все едно викаше за любимия си хокеен отбор.

И аз давах. Не знам как се справяше нейният спаринг партньор, но аз давах с всички сили. Здравно се притисках с лакти и колене към студеното хлъзгаво желязо, притисках се толкова силно, че май свършихме едновременно. В момента, в който успях да се хвана за паянтовото прозорче, тя издаде дълъг, вибриращ стон, след което аз се претърколих вътре на тавана, удряйки болезнено рамото си в плътно застлания с пера, но за съжаление, изобщо не станал по-мек дървен под, освирепял, дръпнах слушалките от ушите си и не чувах вече нищо, освен възмутеното пляскане с крила на птиците, които се бяха скрили тук от дъжда.

Мокър и зъл, омазан с птичи тор и овалян в пера, се спуснах надолу и излязох на тъмната улица, размишлявайки за това как ли изглеждам отстрани. Жертва на наказателна акция по закона на Линч. Но, слава богу, в този късен час по пътя към колата си не срещнах никого. Моят фолксваген пасат, старият боен кон, унило стоеше сред голяма и съдейки по всичко, вече доста дълбока локва.

Но това ново изпитание не можеше да ми развали повече на- строението и аз с вид на обречен заджапах през локвата, а обувките ми моментално се напълниха с вода. Извадих от багажника парче гюдерия и криво-ляво се избърсах, с омерзение смъкнах от ръцете си напълно прогизналите и изцапани с курешки платнени ръкавици, след което дойде време да се замисля върху по- нататъшните си действия.

Според дебелите книги и по всички писани и неписани пра- вила, трябваше да седа в колата в непосредствена близост до проследявания обект и да контролирам как върви записът. Но

дори мисълта, че трябва да прекарам остатъка от нощта мръсен, прогизнал и премръзнал, будеше у мен възмущение. В края на краищата, би трябвало да има някакви предимства за човек, който работи не за филанкишията, а за себе си! Накратко, в момента, в който си го помислих, много бързо се съгласих наум, че точно това е случаят, когато биха могли и да се пренебрегнат някои правила. Пъгнах приемника с касетофона под предната седалка, заключих колата и поех към къщи.

За мой късмет, не се налагаше да вървя надалече. Дъждът барабанеше по качулката, сякаш досадно дуднеше и обясняваше нещо, но аз почти не му обръщах внимание, а бях замислен за свои си неща. Мислите ми бяха простички и непретенциозни: Горещ душ. Сандвич. Чай. Да легна да спя. Как да се прибера – по заобиколния път или направо през дворовете? Може и без сандвич. Дори и без чай. През дворовете е по-тъмно, има повече локви. И какво от това? Затова пък е по-бързо. Горещ душ и лягам да спя.

При метрото завих под арката и рязко спрях. Първо, въпреки очакванията ми, се оказа, че там е светло като през деня. Второ, проходът беше преграден от опъната напърно раирана лента, от другата страна на която стояха двама, единият цивилен, другият с милиционерска униформа. В дъното на арката се гълпеше още много народ, но от тази страна в лицето ми светеха няколко мощни лампи и аз не можех да огледам по-подробно. Но пък познах цивилния, старшият оперативен работник от районното Харин.

– А, господин Северин – промърмори той, като ме видя, – теб пък кой дявол те довлече тук?

– Правя въздушни бани – му отговорих не особено любезно, старасейки се да не обръщам към светлината омазания си с лайна корем. Но той, струва ми се, все пак успя да забележи, защото кратко се изкикоти:

– Май не са въздушни, а кални. Да не би да си наблюдавал с бинокъл чужди задници от някоя канавка? – И добави, без да крие злорадството си: – Ама и гадно заниманийце имаш!

Не ме обича мене Харин. Но и аз не го обичам. Кръгла, женска мутра с вечно мокри устни, при това говори само за едно.

Като в известната войнишка лакърдия: каквото и да ми покажеш, аз мисля само за оная работа... Има такава категория вулгарни женкари, които ги интересува всичко, което мърда, но им е още по-важно да могат след това да разказват пред хората за похожденията си с едно такова многозначително, лепкаво хихикане. Казват, че в кабинета си, зад шкафа, за такива цели винаги държал подръка стар зимен милиционерски кожух. На този кожух подскачали и проститутките от околните бардаци, и продавачките от сергиите на Ленинградския пазар. Шушука се, че Харин тръшкарал на своето кожухче и жените на следствените... Как му викаше на това Тима Прокопчик? Майстор по тънката част.

– Може ли да мина? – попитах аз, твърдо решен да не влизам в пререкания с него.

– Минавай – кимна Харин, – вече приключваме.

Аз мълчешком се проврях под лентата, а той, въпреки че никой не го питаше, словоохотливо поясни:

– Заклали са някаква жена, а защо – не се знае. Чантата ѝ не е пипната, гашите ѝ също. Затова пък гърлото е прерязано от ухо до ухо. Сигурно някакъв маниак.

Минавайки през арката, видях как санитарите товарят на носилка нещо, което изобщо не приличаше на човешко тяло, а на тежък вързоп в цветна опаковка. По асфалта, смесвайки се с дъждовна вода, се разтичаше малиново петно. С тъга си помислих, че горката жена също като мен е избрала да мине оттук, скъсявайки пътя към дома. Е, скъсила го е. Само маниакът липсваше. След десетина крачки петното светлина под арката се разтвори в пелената от дъжд и аз заджапах през локвите в почти пълна тъмнина. Всъщност тук не бих се изгубил дори с вързани очи. Това беше моят двор, дворът от детството ми. Той се променяше, разбира се, през годините, на места овехтяваше, а на други точно обратното, беше обновяван и преустройван, но все едно си оставаше моят двор.

Тук, в градинката на кооперацията, където е метрото, под сянката на цъфтящите ябълкови дръвчета за пръв път ми разбиха мутрата – Лъонка Голбах с две приятелчета. Много ярък спомен. Сигурно защото ме бяха подредили толкова добре, цяла

седмица не си показах носа навън. Синините минаха бързо, но ябълковият аромат, по някакви вероятно фройдистки причини, още дълго време предизвикваше у мен усещане за празнота в стомаха и слабост в коленете. Тук, във входа на Стъклената къща, за пръв път целунах момиче, Верка Дадашева от съседния клас. Целунах я само по бузата, а ходех надут като пуяк. Ето там, зад тухлената стена на трафопоста, нащърбена от старост като египетска пирамида, с хазартна възбуда играехме на топчета така, че воплите ни се разнасяха из цялата околност. Пак там веднъж ни спипа ударна група, както биха казали днес, състояща се от заместник-директора, учителя по физическо и кварталния – с конфискация на имуществото, разбира се.

Трафопостът е жив, бръмчи си замислено в тъмното вляво от мен, смесвайки това бръмчене с шума от дъжда. А в градинката вече не се носи ябълков аромат, защото отдавна няма нито градинка, нито ябълки – отсякоха ги, когато строяха високата жилищна сграда на ЦК, на разговорен език – цекуха. В днешно време зелените насаждения са представени единствено от обрасли с рехавя тревица, приличащи на гробове правоъгълни тухлени лехи отстрани на входовете на Стъклената къща.

Между впрочем сега входовете ѝ не стават за целуване: в тях от известно време денонощно дежурят чичковци и лелки със сурови лица от някогашните вохровци*, които няма как да ги наречеш по стар навик портиери, а ти се иска да им кажеш по още по-стар навик – вохровци. Още петдесетина метра – и пред мен напред зейналите дупки и гълове като тъмна грамада изплува моята кооперация, обетованата ми твърдина. Над входа ни дори се полюляваше крушка – мътно като луна зад облаци, едва различимо сред дъждовния порой петънце. Последните метри извървях, като едва си тътрех краката от умора. Обувките ми джвакаха, подгизналите крачоли бяха залепнали за краката ми. Не, нито чай, нито сандвич. Коняк. Една хубава чашка коняк – това ми трябваше сега. Коняче, душ, а после всичко останало – точно в такава последователност.

* ВОХР – аббревиатура на Военизирана охрана, звено от съветско време. – Б. пр.

Въодушевен от идеята, едва дочаках асансьорът ни, стар почти колкото римски водопровод, със скърцане и друсане да ме изкачи до шестия етаж, нахълтах в жилището си, направо от антрето смъкнах цялото прогизнало и оплескано снаряжение, захвърлих го на пода и само по долни гащи се насочих към барчето. Подареният ми от благодарен клиент „Мартел“ подейства почти моментално. По премръзналите ми, измокрени крайници се разля блажена топлина. Дойдоха ми сили не само да си взема душ и да си направя чай със сандвич, но дори да раздигна и да тикна в коша за мръсно пране захвърлените в антрето дрехи. След което с неопишимо блаженство се строполих в леглото, завих се с одеялото и разбрах, че не ми се спи.

Сигурно е от възрастта. Някога, след като съм капнал от работа, бях в състояние да заспя още преди главата ми да е докоснала възглавницата. Сега нещата стояха другояче: от умора ме измъчваше безсъние. Изгревът вече надничаше иззад пердето като артист, който очаква реда си да излезе на сцената, а сънят ту ме връхлиташе, ту се оттегляше, сякаш си играеше с мен на котка и мишка.

Може да ми се беше сторило, а може и да беше така, но долових откъм банята да лъха от дрехите ми на размекнато от топлината гуано. И неуместно или може би съвсем на място, си спомних един виц: Млад човек отива на любовна среща, а от него се носи миризма на... ами, горе-долу, на каквато сега мирише от дрехите ми. „Аз – обяснява той на дамата – работя на летището, след полетите източвам нечистотиите от резервоарите, разположени под тоалетните. А днес се спуска маркучът...“ „Защо тогава – гнусливо сбърчило нос, се учудва момичето – не напуснете тази работа?“ И младежът с тиха, стаена гордост му отговоря: „Не мога да се разделя с авиацията“.

Смях. Ако не се отнася до теб.

Странно е, но не бях усетил мига, в който заспивам. Допреди малко ми се струваше, че сънят бяга от мен – и практически веднага след това се усетих седнал в леглото, с настръхнала кожа и силно разтуптяно сърце. Навън вече се беше напълно съмняло, дъждът бе спрял, до главата ми светеше неугасената нощ-

на лампа. И звънеше, захласваше се, проглушаваше цялото ми жилище мобилният телефон. Машинално хвърлих поглед към часовника и видях, че е седем без четвърт, наум наругах идиота, решил да ме събуди с обаждането си в ранни зори, и вдигнах телефона. Гласът странно наподобяваше квакане и ми се стори съвсем непознат, макар да ме наричаше по име:

– Стасик, Стасик – клокочеше и гъргореше в слушалката. – Стасик, заклаха Женка...

Както бях сънен, не можех да вдяна нищо. Кой Женка* са заклали? И какво общо имам аз с това? И изведнъж, вече окончателно разсънен, се досетих, че гъргоренето е не в слушалката, а в гърлото на човека, че този човек се задавя от сълзи. И в същия момент веднага познах гласа и се ужасих, защото разбрах коя (а не кой!) Женка са заклали.

И макар все още да държах ридаещата слушалка до ухото си, думите трудно стигаха до съзнанието ми. Само пред очите ми изплува видяната преди няколко часа носилка с тежкия цветен вързоп върху нея, който не приличаше на човек, и малиновото петно, което се разтичаше сред мръсната локва.

---

* В руския език се ползва умалителното Женя (Женка) и за мъжкото име Евгений, и за женското Евгения. – Б. пр.

Сергей Устинов
СТЪКЛЕНАТА КЪЩА

Превод *Надя Попова*
Художник *Цвятко Остоич*
Редактор *Юлия Малинова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

Руска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-137-6

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пблшиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ФолиАрт

От автора на „Непреодолимо желание“

За наследство от трийсет милиона долара на мистериозен колекционер на антики претендентите са предостатъчно. Но дали всички те ще доживеят да получат парите си? В тази заплетена история не просто всеки играе за себе си, а всеки е против всеки, тъй като със смъртта на един нараства делът на останалите.

Опитвайки се да предотврати поредица от загадъчни убийства, известният от други произведения на автора частен детектив Стас Северин води разследване в самия център на едно змийско гнездо – блестяща Стъклена къща, на ръба между живота и смъртта.

И този път вече познатият на българския читател с романа си „Непреодолимо желание“ руски автор Сергей Устинов, верен на задъхания си и завладяващ още от първата страница изящно жаргонен стил, ни води през перипетиите на неочаквани завръзки и зашеметяващи развръзки в едно неспирно набиращо скорост препускане по улиците, покривите и бърлогите на подземния свят в руската столица. Не е пропусната и любовта - неочаквано съхранила се през годините, за да ни зарадва накрая, след мигове на поредно, спиращо дъха напрежение, с един възхитително ярък фойерверк, отбелязващ поредния успех на станалия и наш любимец, Стас Северин.

